

Korona verzus globalizácia

Začiatok roka 2020 prekvapil svet pandémiou nového koronavírusu. Znovu sa objavil u ľudí strach. Naozaj prekvapil? Možno sme len zabudli, (zatvárali si oči a uši) alebo nechceli vedieť, že existuje aj choroba, samota, chudoba, strach, bieda a smrť. Roku 2020 uplynulo 75 rokov od skončenia druhej svetovej vojny, žijúcich ľudí, ktorí pamätajú na hrôzy vojny, na chorobu, chudobu i smrť vyplývajúcu z vojnových udalostí, je dnes už málo. Vekovitých ubúda, ubúda tých, ktorí ešte pamätajú na obetavosť, disciplínu, vytrvalosť, statočnosť, odvahu a lásku, ochotnú položiť život za svoju rodinu, priateľov, blízkych.

Mali sme všetko, napriek tomu sme neboli spokojní. Chceli sme stále viac. Drahé autá, veľké byty, exotické dovolenky, luxusné vily, extravagantné oblečenie, drahé kabelky, aj keď na úver. Dá sa však prežiť život, plnohodnotný život, na dlh, na úver? A na či úver? V konečnom dôsledku ten dlh niekto zaplatiť musí. Chceli sme mať všetci všetko a hneď. Veď žili sme v globalizovanom svete. Naozaj sme žili? Žili alebo duchovne živorili? Otázka nezná, či sme všetci rovnakí, správna otázka znie „chceme byť naozaj všetci rovnakí“? Každý človek je predsa originál, nie sme kópie. A už vôbec nie „globalizované kópie“. Globalizácia spôsobila, že v snahe veľa cestovať, veľa kupovať, veľa vyhadzovať, sme si zašpinili prírodu. Voda, lesy, lúky aj polia sú kontaminované, ale zdá sa, že najviac kontaminované je naše ľudské srdce.

„Korona doba“ nás zrazu uvrhla do iného sveta, sveta menej globalizovaného, možno aj menej materiálneho, viac duchovného. Dala nám príležitosť pokúsiť sa o zmenu. Každú príležitosť, ktorá v živote prichádza, môžeme využiť, ale aj zahodiť. Využili sme túto šancu? Alebo sme sa vrhli na masovokomunikačné prostriedky, ktoré nás zachránia. Naozaj zachránia? Nie sú len šíriteľom strachu? Masmédiá produkujú denne množstvo informácií a komentárov, v ktorých je všetko už vysvetlené a spracované tak, že sa nám pri čítaní či počúvaní vtlačajú overené názory a hodnoty, ktoré už nie je potrebné osobne analyzovať. Žijeme vo svete, ktorý nechce, aby sme rozmýšľali samostatne. V snahe získať čo najväčšiu kvantitu informácií ideme len po povrchu, rozmýšľať ani vari nie je potrebné. A ak už rozmýšľame, často hľadáme zložité a komplikované riešenia, jednoduché sa nám zdá príjemné, či dokonca „hlúpe. Napriek tomu, že všetky dokonalé veci okolo nás sú vo svojej podstate jednoduché. Nebolo by lepšie aspoň na chvíľu „vypnúť“ masmédiá a v samote a tichu hľadať vo svojom vnútri, pokúsiť sa zodpovedať na to, kto sme, odkiaľ sme prišli a kam ideme? Možno aj v zmysle odkazu J. A. Komenského, ktorého 350. výročie smrti si tento rok pripomíname, a ktorý vo svojom diele Labyrint sveta a raj srdca píše ... „Navráť se, odkuds vyšel, do domu srdce svého, a zavři po sobě dvěře“.

Keď chvíľu zostaneme vo svojom srdci a budeme ho pozorne a pokorne počúvať, možno sa opäť naučíme, že každý z nás je jedinečný, každý z nás je darom pre druhých, ak sa naučí obetovať svoj čas pre chorých, osamelých, chudobných, vystrašených, biednych či umierajúcich. Tu nám nepomôže globalizácia, tu budeme potrebovať naše vlastné ja, náš vlastný rozum, ale najmä cit pre obetavosť, statočnosť a najmä lásku k svojim spolupútnikom na tejto zemi. Naučme sa ďakovať aj za „čas korony“, tento vírus nám môže pomôcť dekontaminovať naše kamenné srdce, učí nás totiž ľudskosti. Pokúsme sa znovu vidieť našich chudobných, chorých a umierajúcich, slúžme svojej rodine, priateľom, kolegom, prinášajme radosť všetkým, ktorých denne stretávame.

Viera Štvrtinová